

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 580/2013-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R., B., zastúpenej advokátkou Mgr. A. S., B., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 173/2012 z 31. januára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2013 doručená sťažnosť R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 173/2012 z 31. januára 2013 a žiada vydať tento nález:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.: 2 Cdo 173/2012 zo dňa 31. 1. 2013 bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako súčasť ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu.

Uznesenie porušovateľa – Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.: 2 Cdo 173/2012 zo dňa 31. 1. 2013 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 EUR (slovom: dvetisíc eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 331,13 EUR... do 15 dní odo dňa doručenia tohto nálezu na účet právnej zástupkyne sťažovateľa...“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti, jej príloh a obsahu spisu Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 21/2008, ktorý ústavný súd pripojil pre účely rozhodovania o podanej sťažnosti, sťažovateľ je ako žalobca účastníkom konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 7 C 21/2008, v ktorom sa domáha proti manželom E. M. (ďalej len „žalovaná v 1. rade“) a PhDr. B. M. (ďalej len „žalovaný v 2. rade“) vydania rozsudku, ktorým bude žalovaným v 1. a 2. rade uložená povinnosť vypratať päťizbový byt o rozlohe 144 m² na druhom poschodí bytového domu na... v B. (ďalej len „byt“). Sťažovateľ v konaní tvrdil, že žalovaní v 1. a 2. rade obývajú byt bez právneho dôvodu po tom, čo im bol vypovedaný jeho nájom a uplynula výpovedná lehota.

Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 21/2008-109 zo 17. augusta 2009 žalobu sťažovateľa zamietol.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 6 Co 20/2010-131 z 30. marca 2010 rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 21/2008-109 zo 17. augusta 2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 21/2008-165 z 9. decembra 2010 žalobe sťažovateľa vyhovel a uložil žalovaným v 1. a 2. rade byt vypratať do 30 dní od pridelenia bytovej náhrady žalovaným.

Krajský súd rozsudkom č. k. 3 Co 167/2011-188 z 12. mája 2011 rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 21/2008-165 z 9. decembra 2010 ako vecne správny potvrdil, avšak súčasne proti rozsudku pripustil dovolanie na vyriešenie otázky zásadného právneho významu, a to, „*či v prípade spoločného nájmu bytu manželmi je výpoveď z nájmu bytu riadne doručená obom spoločným nájomcom – manželom, ak zásielku obsahujúcu túto výpoveď adresovanú obom manželom prevezme iba jeden z manželov, ktorý druhého s jej obsahom oboznámil*“. V rozhodovanej veci totiž sťažovateľ vypovedal nájom bytu výpoveďou, v záhlaví ktorej uviedol oboch žalovaných a obaja žalovaní boli uvedení ako adresáti aj na podacom lístku tejto zásielky, avšak zásielku prevzala iba žalovaná v 1. rade (a následne na výpoveď reagovali nesúhlasným listom obaja žalovaní, ktorí ho aj podpísali).

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 173/2012 z 31. januára 2013 rozsudok krajského súdu č. k. 3 Co 167/2011-188 z 12. mája 2011 a rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 21/2008-165 z 9. decembra 2010 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu, dovolanie žalovaných v 1. a 2. rade považoval za včas podané (hoci z dôvodu nečitateľnosti podacej pečiatky pošty a neexistencie dokladu o odovzdaní dovolania na poštovú prepravu nebol ustálený deň jeho podania) s odôvodnením, že „*v pochybnostiach*“ je potrebné postupovať „*v prospech účastníka konania*“. Pri riešení otázky zásadného právneho významu najvyšší súd dospel k záveru, podľa ktorého výpoveď z nájmu bytu musí prenajímateľ doručiť obom manželom – spoločným nájomcom bytu – osobitne, pretože inak nemôže vyvolať zánik nájmu bytu, pričom je nerozhodné, či jeden z manželov s výpoveďou druhého manžela oboznámil.

Sťažovateľ odôvodnil sťažnosť doručení ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 173/2012 z 31. januára 2013 jednak tým, že najvyšší súd meritórne dovolanie prerokoval napriek tomu, že bolo podané oneskorene, resp. nebolo preukázané, že bolo podané včas, a jednak tým, že svoj právny názor na včasnosť podania dovolania a ani na otázku zásadného právneho významu dostatočne neodôvodnil. Dovolanie datované 11. júla 2011 bolo doručené okresnému súdu 20. júla 2011; rozsudok krajského súdu č. k. 3 Co 167/2011-188 z 12. mája 2011 nadobudol právoplatnosť 14. júna 2011, a teda posledným dňom na podanie dovolania bol 14. júl 2011. Dovolací súd po zistení, že podacia pečiatka pošty na obálke dovolania je nečitateľná, prostredníctvom okresného súdu vyzval právneho zástupcu žalovaných na predloženie podacieho lístka zásielky. Ten však odpovedal, že zásielka nebola podaná so službou doporučené, ale „obyčajne“, podací lístok preto k dispozícii nemá, pričom uviedol, že zásielku podal pravdepodobne 13. júla 2011 a poštovú podaciu knihu nepredložil. Najvyšší súd sa pri závere o včasnosti dovolania obmedzil iba na konštatovanie „*v pochybnostiach v prospech účastníka konania*“. Takéto posúdenie včasnosti dovolania považuje sťažovateľ v právnom štáte za neprípustné a porušujúce základné princípy konania, obzvlášť v prípade mimoriadneho opravného prostriedku smerujúceho proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, keď takýto postup súdu narúša právnu istotu, a preto podmienky dovolania musia byť vykladané reštriktívne. Lehota na podanie dovolania je lehotou zákonnou a jej zmeškanie nemožno odpustiť. Použitá zásada „*v pochybnostiach v prospech účastníka konania*“ nevyplýva z právneho poriadku. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že najvyšší súd svoj právny názor na otázku včasnosti podania dovolania a na otázku zásadného právneho významu dostatočne neodôvodnil, stalo sa tak z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje dostatočné, presvedčivé a logické zdôvodnenie záverov, ku ktorým najvyšší súd dospel. Z rozhodnutia vyplýva, že sa nevysporiadal so skutočnosťou, že podstatou otázky zásadného právneho významu bolo posúdenie situácie, keď je zásielka obsahujúca výpoveď z nájmu adresovaná obom spoločným nájomcom bytu (a nie iba jednému z nich).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 173/2012 z 31. januára 2013 jednak tým, že najvyšší súd meritórne dovolanie prerokoval napriek tomu, že bolo podané oneskorene, resp. nebolo preukázané, že bolo podané včas, a jednak tým, že svoj právny názor na včasnosť podania dovolania a ani na otázku zásadného právneho významu dostatočne neodôvodnil.

Najvyšší súd uznesenie sp. zn. 2 Cdo 173/2012 z 31. januára 2013 odôvodnil takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podali včas (pozn.: v pochybnostiach v prospech účastníka konania) účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 3 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné. ...

V prejednávanej veci odvolací súd považoval za otázku zásadného právneho významu otázku, či v prípade spoločného nájmu bytu manželmi je výpoveď z nájmu bytu riadne doručená obom spoločným nájomcom – manželom, ak zásielku obsahujúcu túto výpoveď adresovanú obom manželom prevezme iba jeden z manželov, ktorý druhého s jej obsahom oboznámil.

Teda v danej veci je predmetom prieskumu dovolacieho súdu správnosť vyriešenia otázky odvolacím súdom, či v prípade doručenia výpovede len jednému z manželov (spoločnému nájomcovi), ktorý druhého manžela o tejto skutočnosti (resp. o obsahu výpovede) informuje, možno považovať za riadne doručenie výpovede obom spoločným nájomcom (manželom).

Odvolací súd ako aj súd prvého stupňa viazaný právnym názorom nadriadeného súdu dospeli k záveru (s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 18. decembra 2001 sp. zn. 26 Cdo 2357/2000), že v danom prípade možno považovať výpoveď z nájmu bytu riadne doručení obom manželom. Odvolací súd zároveň uviedol, že s doterajšou judikatúrou sa nestotožňuje.

Tu dovolací súd uvádza, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že s predmetným právnym názorom sa stotožniť nemožno. Zároveň dovolací súd zvyrazňuje, že nevidí dôvod na odklon od ustálenej judikatúry. ...

Právo spoločného nájmu bytu manželmi je spoločným nájmom osobitného druhu, ktorý sa vyznačuje nedielnosťou. Výpoveď z nájmu bytu musí prenajímateľ doručiť obidvom manželom. Výpovedi prenajímateľa, ktorá smeruje len voči jednému z manželov, nemožno priznať právnu relevanciu; v takom prípade nemožno uvažovať ani o prípadnej neplatnosti tohto právneho úkonu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2004 sp. zn. 2 Cdo 137/2003 uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR z roku 2006 pod poradovým číslom 54/2006, s. 17).

Zánik nájmu bytu v zmysle ustanovenia § 710 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka nemôže nastať v prípade, ak kumulatívne a/ neexistuje výpoveď z nájmu bytu ako jednostranný, adresný hmotnoprávny úkon prenajímateľa voči nájomcovi a b/ ak túto výpoveď prenajímateľ nedoručí nájomcovi, príp. spoločným nájomcom osobitne. Len v takom prípade sa môže nájomca domáhať na príslušnom súde neplatnosti výpovede podľa § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. októbra 2005 sp. zn. 2 Cdo 17/2005 uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR z roku 2006 pod poradovým číslom 58/2006, s. 38).

V tejto súvislosti dovolací súd pre úplnosť dodáva, že k rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojich ďalších rozhodnutiach a to napr. v rozhodnutí z 27. januára 2010 sp. zn. 5 Cdo 211/2008, z 11. augusta 2011 sp. zn.

3 Cdo 44/2011, z 1. októbra 2011 sp. zn. 3 M Cdo 4/2011 (ZSP 44/2011). To znamená, že ak výpoveď z nájmu bytu nebola doručená obom manželom osobitne, nemožno výpovedi prenajímateľa, priznať právnu relevanciu. Výpoveď doručená len jednému z manželov, nemôže totiž vyvolať zánik nájomného vzťahu; v takom prípade aplikácia § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy a nemožno uvažovať ani o platnosti, či neplatnosti výpovede z nájmu bytu. To, že jeden z manželov druhého s obsahom výpovede oboznámil na veci nič nemení.

S poukazom na vyššie uvedené možno preto uzavrieť, že dovolaním vytýkané nesprávne právne posúdenie veci v odvolacím súde pripustenej dovolacej otázke bolo dôvodné.

Kedže dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva vo svojich základoch na nesprávnom právnom posúdení veci (rovnako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa), v dôsledku ktorej vady nebol dostatočne zistený skutkový stav veci, dovolací súd rozsudky súdov nižšieho stupňa spolu so súvisiacim uznesením súdu prvého stupňa o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (podľa § 243b ods. 2 veta prvá, § 243b ods. 3 O. s. p.).“

Ako vyplýva z podanej sťažnosti vo vzťahu k posúdeniu včasnosti podaného dovolania, sťažovateľ v podstate nastoľuje otázku, či je v súlade s ústavne konformnou aplikáciou ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) považovať dovolanie účastníka za podané včas, ak je objektívne nemožné zistiť, kedy bolo podané, a zrejme je iba to, že je datované dňom predchádzajúcim uplynutiu lehoty ustanovenej zákonom na jeho podanie. Najvyšší súd dospel k záveru, že v danej situácii je podané dovolanie nevyhnutné považovať za včas podané s použitím zásady „v pochybnostiach v prospech účastníka konania“. Sťažovateľ naopak tvrdí, že ani s použitím tejto zásady (a ani s iným odôvodnením) k záveru o včasnosti dovolania v takomto prípade dospieť pri ústavne konformnom výklade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nemožno, a preto je takýto postup odvolacieho súdu porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces druhého účastníka konania.

Ustanovenie § 240 ods. 1 OSP určuje zákonnú lehotu na podanie dovolania ako jeden z objektívnych procesných predpokladov meritórneho prerokovania dovolania (popri všeobecných procesných podmienkach a podmienkach prípustnosti dovolania vo vzťahu k zákonom vymedzeným rozhodnutiam). Rozhodnutie o ich splnení je v právomoci dovolacieho súdu (§ 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 OSP), z čoho taktiež vyplýva oprávnenie dovolacieho súdu uvedené otázky v rámci dovolacieho konania samostatne preskúmať a posúdiť.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Všeobecný súd musí teda vykladať a používať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP) (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04).

Sťažovateľ tvrdí, že, posudzujúc vec z pohľadu druhého účastníka konania, dochádza použitím citovanej právnej zásady k porušeniu jeho právnej istoty, pretože očakáva, že

meritórny prieskum dovolania a zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, a tým prelomenie účinkov jeho právoplatnosti je prípustné iba v prípade, ak je zachovaná lehota na podanie dovolanie, pričom v pochybnostiach je potrebné uprednostniť výklad reštriktívny, t. j. vykladať podmienky prípustnosti dovolania tak, že v danej situácii treba považovať dovolanie za oneskorené.

Pri porovnaní významu oboch princípov prezentovaných na jednej strane dovolacím súdom a na druhej strane sťažovateľom a so zohľadnením účelu a zmyslu inštitútu dovolania dospel ústavný súd ku konštatovaniu, že najvyšší súd vyslovil svoj názor na otázku doručovania. Posúdenie tejto otázky je jedným z možných výkladov a posúdení. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s takýmto výkladom, riešenie danej problematiky je v kompetencii všeobecných súdov, čo najvyšší súd urobil. Z tohto dôvodu ústavný súd konštatuje, že postupom najvyššieho súdu spočívajúcim v meritórnom prerokovaní dovolania nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces sťažovateľa.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd je nútený vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia najvyššieho súdu uzavrieť, že táto námietka neobstojí. Najvyšší súd síce veľmi stručne, avšak jednoznačne vysvetlil, z akého dôvodu považoval dovolanie

za včas podané, keď uviedol právnu zásadu, na ktorej svoj záver založil. Rovnako, pokiaľ najvyšší súd odôvodnil svoj záver o účinkoch doručovania výpovede z nájmu bytu spoločným nájomcom bytu poukazom na skoršiu rozhodovaciu prax označením konkrétnych rozhodnutí uverejnených v Zbierke rozhodnutí súdov Slovenskej republiky a stanovísk najvyššieho súdu (ako aj rozhodnutí ďalších), dal dostačujúcu odpoveď na otázku dôvodov svojho rozhodnutia. Pritom ani podľa názoru ústavného súdu adresovanie výpovede z nájmu obom spoločným nájomcom bytu nemôže na tomto stabilnom závere súdnej praxe, ktorá vyžaduje doručenie výpovede z nájmu bytu obom spoločným nájomcom bytu, nič zmeniť.

Ústavný súd preto s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Iba to, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu vyjadreným v napadnutom uznesení nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti.

Za tejto situácie považuje ústavný súd za vylúčené, aby uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 173/2012 z 31. januára 2013 mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2013